

Kapitola první

New York City

6. září, 22.30

Z toho, že je v Americe, neměl žádnou zvláštní radost, a obzvláště ne z toho, že je zrovna v New Yorku. Abdul-Muktadir Kašif byl ale především obchodník, a když šlo o obchod, muselo jít všechno stranou.

Kašif byl Arab. Byl bohatý a na první pohled bylo jasné, že na Západě strávil hodně času. Bylo mu něco přes padesát, byl štíhlý, v dobré kondici, vzdělaný a kultivovaný. Měl ostražitý, ale ne dravý pohled a odzbrojující úsměv. Nosil módně upravené, dlouhé, ale dobře pěstěné vlasy, pečlivě střiženou bradku a knír. Byl občanem Kuvajtu, kde se také narodil. V jeho hlavním městě měl stálou rezidenci, ale vlastnil také elegantní, ba přímo okázalé domy v Paříži, v Londýně a v Bombaji. Měl jen jedinou ženu a s ní tři děti, všechno dívky, které nestoudně rozmazloval. Často si četl v koránu a Prorokovo učení mu přišlo jako ideální průvodce dobrým a produktivním životem, i když odmítal jeho doslovné interpretace. Abdul-Muktadir Kašif byl tím typem člověka, kterého jeho londýnští a pařížští známí nejspíš nikdy nepovažovali za Araba ani za muslima. A pokud ano, neopomněli rychle dodat: „Ten Abdul, to je ale bezva chlapík. Proč všichni Arabové nemůžou být jako on?“

Byl to jen krátký, třídenní obchodní výlet, a tak si dopřál ten luxus, vzít si s sebou svou ženu Džumanu. Nebyl to jeho nápad. Nakupovat

v New Yorku ji z nějakého důvodu lákalo, dokonce víc než v Londýně. Však neuškodí, když jí udělá radost a nechá ji, ať se baví prohlížením špičkových butiků na Páté avenue, zatímco on bude dojednávat obchody. Šofér a doprovod na ni dohlédnou.

Tentýž šofér je před pár hodinami dovezl od hotelu Intercontinental New York Barclay až k domu, v jehož luxusní střešní nástavbě bydlel Kašifův nový obchodní partner. Pozval je na večeři a uspořádal na jejich počest malý večírek. Teď už se s domácími rozloučili a sjížděli rychlým výtahem do přízemí, když se Džumana ke Kašifovi otočila.

„Muži, je nádherný večer a k hotelu to máme jen kousek. Nechceš toho šoféra odvolat? Můžeme si udělat hezkou procházku.“

Kašif si to v duchu rychle spočítal. Na Východní čtyřicátou osmou ulici k hotelu Intercontinental to měli jen osm bloků. Proč by jí tu radost neměl dopřát? Jako vždy se jí povedlo úplně okouzlit jeho nové obchodní partnery. Byl to jejich poslední večer v New Yorku, bylo krásně, svítil letní úplněk a z obchodu, který domluvil, měl výjimečně dobrý pocit. Možná to v Americe nakonec není tak hrozné.

„Samozřejmě, drahá. Je nádherný večer.“

Když vyšli z budovy, poslal Kašif řidiče pryč a oba se vydali pěšky na jih na Sedmou avenue. Džumana si těsněji utáhla hidžáb, cítila, že si v ulicích amerického města musí zachovat více cudnosti než kde jinde. Abdul-Muktadir Kašif byl rád, že z večírku odešli o trochu dřív. Ti neotesaní Američané nemluvili skoro o ničem jiném než o nové sezoně amerického fotbalu, která ten víkend zrovna začínala. Dokonce byli tak neomalení, že si ustavičně kontrolovali telefony, aby věděli, jak si vede jeden z jejich domácích týmů, „Obři“, který ten večer zjevně musel napravovat čest celého města. Druhý tým, „Tryskáči“, totiž odpoledne utrpěl těžký debakl.

Když se blížili ke Čtyřicáté osmé ulici a chystali se, že odbočí na východ a dojdou k Intercontinentalu, uviděl před sebou Kašif nějaký shon.

Ze sportovního baru se na ulici vyvalila skupina mužů. Na vývěsním štítu hospody stálo: POSILNĚTE SE. *Výstižné*, pomyslel si a přitáhl si Džumanu blíž. Přidali do kroku.

Pak je uslyšel.

„Měli je na lopatě a posrali se z toho. A on si to nechá chytit. Takovej sráč. Doufám, že mu dají padáka.“

„Je totálně levej. Bože, tohle bude dlouhá sezona.“

„Hajzl jeden!“

„Obři hrajou pěkný hovno!“

Z baru se vypotáčeli další muži, všichni viditelně „posilnění“ a viditelně naštvaní, že jejich tým prohrál.

Kašif si Džumanu přitáhl ještě blíž a ještě zrychlil, měl v plánu se rostoucímu hloučku mužů obloukem vyhnout. Mluvili čím dál sprostěji a teď se ještě začali navzájem poštuchovat. *Jako malé děti. Amerika je vážně tak dekadentní, jak se to u nás tvrdí.*

Kašifa napadlo, že přejde na druhou stranu Sedmé, aby se těm odporným chlapům vyhnul úplně, ale provoz byl i takhle pozdě večer pořád ještě příliš hustý. Otočit se a jít zpátky na sever ho ani nenapadlo. Nehodlal před tou lůzou utíkat.

Když procházeli po obrubníku, aby se zástupu podrážděných fanoušků vyhnuli, vrazil jeden zavalitý chlap na okraji hloučku do Džumany.

„Au,“ řekla instinktivně, když se snažila neztratit rovnováhu a dál si rukou přidržovala hidžáb.

Kašif reflexivně natáhl levou ruku, aby muže odrazil, a přitom se pravou snažil zachytit manželku, aby neupadla.

Chlap ve své opilecké otupělosti upadl na zem. „Do hajzlu,“ vykřikl.

To upoutalo pozornost několika dalších mužů, kteří se ho pokusili zvednout. Kašif se dav instinktivně pokusil obejít, ale místo toho narazil do dalšího muže.

Muž do něj strčil, podíval se na Džumanu a zařval: „Hej, dávejte si bacha, vy zasraní Arabáci.“

„Ty si dávej bacha na hubu,“ zaprotestoval Kašíf.

Teď už rozruch přilákal i další chlapy, kteří Kašífa a Džumanu obklopili.

„Táhni. Seš v *naší* zemi, ty smradlavej Arabáci! Tahleta patří k tvému harému?“

„Klidte se nám z cesty, nebo zavolám policii,“ zařval Kašíf, jednou rukou pevně objal Džumanu a pokusil se prorazit si cestu houfem vyburcovaných opilců.

„Tak to hodně štěstí, ty slimáku ručníkářská,“ zařval další chlap.

Jeden chlap skočil za Džumanu a chytil ji za hidžáb. „Tak se podíváme, co pod tím máš. Co tam schováváš, ty děvko?“

Kašíf se otočil, zasadil mu pravý hák a chlap se zapotácel.

A bylo vymalováno. Další chlap Kašífa jediným úderem srazil na zem a Džumana upadla spolu s ním. Rozzuřený dav začal po obou Kuvajťanech šlapat. Kašíf byl fyzicky zdatný a mrštný, takže většinu úderů dokázal rukama odrazit. Džumana takové štěstí neměla. Muži do obou bezmocných lidí dál kopali, kleli a nadávali.

Najednou zaječely brzdy a u chodníku zastavil jeden z neodmyslitelných newyorských žlutých taxíků. Řidič začal troubit a hulákat: „Hej, nechte toho. Vypadněte vod nich.“

„Starej se o sebe,“ odsekl jeden z mužů.

„Řekl jsem, nechte toho!“ odpověděl taxíkář a vynořil se z auta. V pravé ruce držel pistoli a v levé mobilní telefon. To, že to byl běloch a měl na sobě mikinu Tryskáčů, nic neznamenalo, všichni měli oči jen pro velký poloautomat. Ten stačil k tomu, aby se muži otočili a dali na útěk.

Zachránce přispěchal a pomohl Kašífovi na nohy. Džumana zůstala bezvládně ležet na zemi, pod hlavou se jí rozlévala kaluž krve.

* * *

Pro Abdula-Muktadira Kašífa se vše proměnilo v jednu velkou šmouhu. Pár minut poté, co taxíkář zavolal na devět set jedenáct, se objevil hlídkový vůz newyorské policie. Krátce po něm přijela sanitka. Sanitáři Džumanu položili na nosítka, píchli jí kapačku a naložili ji do vozu. Za blikání světel a houkání sirén odsvištěli na jih po Sedmé avenue a na východ po Jednatřicáté, až dojeli k úrazové nemocnici na První avenue.

Doktoři ho ani přes protesty nepustili na operační sál. Posadili ho do čekárny určené pro doprovod vážně raněných pacientů. Tam seděl přes tři hodiny, nejhorší tři hodiny svého života, ale následujících pár minut mělo být ještě mnohem odpornějších.

„Pan Kašíf?“ zeptal se tiše muž v zeleném operačním oděvu. Měl uhlově černé hlasy, měkké hnědé oči, hladkou olivovou kůži a široký pohledný obličej, který prozrazoval příslušnost k lepší společnosti. Bylo půl páté a Kašíf v něm při svém rozpoložení viděl jen dalšího felčara.

„Ano, ano, doktore?“

„Pane, vaše žena bude za okamžik převezena na jednotku intenzivní péče, ale může nějaký čas trvat, než vás za ní pustíme. Měla nějaká dříve vyslovená přání?“

„*Dříve vyslovená přání?*“

„Ano, dříve vyslovená přání. Pane, vaše žena utrpěla vážná vnitřní zranění a těžký úraz hlavy. Už jsme jí odebrali slezinu a má přinejmenším čtyři zlomená žebra. Je mi líto, pane, ale musíte se připravit na nejhorší.“

Abdul-Muktadir Kašíf jen zalapal po dechu, ale to, co mělo následovat, bylo ještě horší.

„Pane, neposadíte se, prosím?“ zeptal se doktor, jemně uchopil Kašífa za ruku a pomohl mu do křesla.

„Pane Kašífe, s lítostí vám musím říct, že vaše žena utrpěla těžký úraz hlavy a je v hlubokém kómatu. Udělali jsme jí vstupní vyšetření magnetickou rezonancí a na základě výsledků jsme vzbudili našeho hlavního neurologa. Ten přijede za necelou hodinu. Pak toho budeme vědět víc, ale nemůžu vám s jistotou říct, jestli se vaše žena vůbec někdy probudí. Proto jsem se vás ptal, jestli neměla nějaká dříve vyslovená přání – v případě, že by se její zranění ukázala jako nevléčitelná.“

„Chci ji vidět.“

„Pane, nemůžeme vás k ní pustit. Stejně by nevěděla, že jste u ní. Je teď v plné péči doktorů a sester. Je na přístrojích.“

„Prosím, chci ji vidět,“ naléhal Kašíf.

Něco v jeho prosebném pohledu doktorem pohnulo. „Ale jen přes sklo, dobře?“

„Ano.“

Kašíf si později ani nevzpomínal, že ho doktor podepíral jako klopytajícího starce. Popošli pár desítek metrů na jednotku intenzivní péče, kde ležela jeho žena, kdysi plná života.

Při pohledu na Džumanu se mu oči doširoka otevřely hrůzou. Vytrhl se doktorovi a běžel zpátky, odkud přišli, a usedavě plakal. Doktor šel hned za ním.

Kašíf se zhroutil do křesla v čekárně a dál hlasitě vzlykal. Doktor si sedl vedle něj a položil mu ruku na rameno. „Pane, nechcete, abychom někomu zavolali?“

„Ne.“

„Jste tu někde poblíž ubytovaný?“

„Ano.“

„Pane, nechcete něco přinést... třeba něco na uklidnění?“

„Ne. Ne. Jen bych chtěl zavolat pár lidem. Byl jste ke mně moc laskavý. Budu v pořádku.“

Doktor neochotně nechal Kašífa v čekárně samotného. Uplynula hodina a Kašíf seděl a jen přemýšlel. Věděl, že by měl zavolat nejstarší dceři, šestnáctileté, která zůstala v Kuvajtu, říct jí, co se stalo, a nechat ji, ať to poví ostatním sestřám. Ale co se vlastně stalo? Že jejich matka možná bude po zbytek života na přístrojích? Nedokázal najít správná slova, takže hovor bude muset počkat.

Kašíf cítil, jak se mu svírají vnitřnosti a začíná v něm vřít vztek. Žil dobrým a počestným životem a řídil se učením Proroka – tedy do určité míry. To, co se jim právě stalo, bylo neomluvitelné. Měli tak požehnaný život. A najednou bylo po všem a mohli za to opilí Američané, které popudilo jen to, že jejich sportovní tým prohrál. Tohle bylo ještě horší než Evropa s tou svou pitomou kopanou! Za tohle mu všichni zaplatí a zaplatí tak draze, jako on platí teď.

Většina Američanů trpí mylnou představou, že všichni bohatí Arabové jsou vzdálenými bratrance nějakého blízkovýchodního panovníka. Abdul Kašíf byl ale víc než jen nějaký bohatý Arab, byť těch pár lidí, kteří ho znali lépe, ho za nic víc nepovažovalo. Byl příliš tichý, příliš zdrženlivý a ne tak nápadný jako většina majetných Arabů. Kašíf zkombinoval skromné rodinné prostředky, titul z finančnictví z londýnské Vysoké školy ekonomických a politických věd, pracovní etiku, kterou by schvaloval i Warren Buffett, od jednoho odporného strýce z manželčiny strany rodiny získal kontakty s podsvětím a s pomocí toho všeho nashromáždil značné jmění. Nyní činilo několik milionů dolarů. Byl bohatý a teď, poprvé v jeho životě, ho sžíral vztek – vztek a touha po pomstě.

Někteří Arabové, kteří mají k dispozici takové finanční zdroje jako Abdul-Muktadir Kašíf, finančně podporují radikální arabská hnutí. Ti, kteří to tak dělají, posílají peníze arabským charitativním organizacím, z nichž si velký díl najde cestu na zahraniční konta, jež tyto charitativní organizace spravují. Ty obnosy, jež si najdou cestu k teroristickým

organizacím jako al-Kájda na Arabském poloostrově⁴, jsou využívány Arabi spojenými s touto organizací na zabíjení dalších Arabů.

Kašíf ovšem neměl v úmyslu utrácet své těžce vydělané peníze takhle.

I když se užíral hněvem a touhou po odplatě, neoslepovala ho. Jestli má být Amerika potrestána za to, co se mu a jeho milované Džumaně právě stalo, tak je potřeba udělat to profesionálně a s určitou precizností. Takový úder, jaký uskutečnili Usáma bin Ládín a Muhammad Atta jedenáctého září, už proveditelný nebyl. Američané jsou příliš dobře připraveni, než aby opakování takové události dopustili. *Ovšem nějak to jít musí*, pomyslel si Kašíf. Byl obchodník a věděl, že vždycky všechno nějak jde.

Zvedl telefon a zavolal jednomu obzvláště schopnému a diskrétnímu Libanonci, který občas pracoval pro strýce jeho ženy, a řekl mu, ať za ním přiletí do New Yorku. Tím jedním telefonátem uvedl do chodu události, které Ameriku opět srazí na kolena.

⁴ Dnes zřejmě nejnebezpečnější odnož této teroristické organizace, známá též jako AQAP (*Al-Qaeda in the Arabian Peninsula*). (pozn. red.)